



НЕЩОТО, КОЕТО НЕ ПРИЗНАВА ГРАНИЦИ

Радка Кръстева

Имало едно време в едно далечно царство могъщ и всевластен цар. Той имал един-единствен син. В престоления град на царя живеел и един търговец - евреин, който имал дъщеря на възрастта на царския син. Поради това, че живеели в един и същи район, дъщерята на търговеца и синът на царя ходели в едно и също школо. Седели от малки един до друг и се учили добре. Като порасли пък, станали добри приятели. Но се случило нещо често срещано в живота - влюбили се един в друг. За отношенията помежду им разбрал и бащата на девойката, привикал я при себе си и строго ѝ заговорил:

- Слушай, дъще, забранявам ти и да помисляш за някаква връзка с тоя момък. Той не е от нашата вяра и никога няма да ти разреши да се омъжиш за него. Още утре ще продам целия си имот и ще идем да живеем в друга държава.

Горко заплакала девойката. Раздялата ѝ се видяла по-страшна и от смъртта. Изпратила една жена от прислугата да предаде на царския син, че още на другия ден ще напуснат царството, но не знае накъде ще тръгнат.

Пратеничката не могла да го открие веднага и му предала вестта едва на другия ден. Когато той пристигнал в дома на търговеца евреин, било вече късно. Външните врати били широко отворени. Влязъл в къщата, огледал се, нямало никой, а вратите зеели. Претърсил навсякъде, но не намерил никого. Седнал и тъжно заплакал. Плакал дълго и когато вдигнал глава, неволно погледнал към камината. Впечатлила го купчинката пепел, върху която личал отпечатък от нежна ръка. Бързо разровил купчинката и в нея открил една от обувките на девойката, а вътре бележка, в която пишело: „Поемаме натам, накъдето залязва слънцето, не зная къде ще спрем. Ако можеш, тръгни веднага.“

Бързо си отишъл царският син вкъщи, горещо се разплакал и помолил родителите си да му разрешат да търси девойката. Щом го видели в това състояние, царят и царицата дали съгласието си и принцът тръгнал.

Когато излязъл от гората и поел на запад, видял че всичко живо се било обърнало към залязващото слънце - и дърветата, и тревата, и птиците, и животните - всичко гледало към залеза.

Попитал един овчар, който пасял стадото си край пътя:

- Добри овчарю, моля те, кажи ми защо всички гледат към слънцето?

Овчарят отговорил:

- Млади момко, ти навярно не знаеш, затова питаш. Нямаш представа колко красива девойка мина от тук - затова всичко живо е обърнало погледа си натам.

Разбрал принцът, че това е вярната посока и препуснал с всички сили своя кон-вихрогон. Стъмвало се вече, когато стигнал в града, в който било спряло семейството на девойката и той почукал на една врата. Показала се една стара жена и го попитала:

- Какво желаеш, момко?

- Ще ми позволиш ли, бабо, да пренощувам у вас?

Бабата му отговорила:

- Синко, аз съм бедна старица. Нямам подходяща постеля, нито завивки.

- Нищо, бабо, ето ти тия пари да купиш от пазара две рогозки - ще ги постеля и ще легна.

Отишла бабата на пазара, купила рогозките, върнала се вкъщи и ги послала. Седнали двамата и се за-

говорили. В това време се дочул шум. Излезли навън и разбрали, че идва от дома на един богат евреин.

- О, синко, това е домът на един евреин, който пристигна вчера, а днес сгодява дъщеря си за сина на друг евреин. Девойката е ненагледна хубавица, но не желае да се омъжи за друг, освен за момък, когото обичала, в противен случай щяла да се самоубие. Държи в ръката си чаша с отрова и е готова всеки миг да я изпие. Тук имаме обичай, когато се сгодява някое момиче, възрастните жени от града се изреждат при нея с шербет, за да я склонят да се сгоди, но аз нямам пари за захар и не мога да отида.

- Ето ти, бабо, тези пари - вземи ги и купи с тях захар - зарадвал се царският син.

Отишла бабата, купила захарта и си дошла вкъщи. Момъкът я помолил да вземе пръстена му и да го сложи в чашата, в която ще поднесе шербета на девойката.

- Поднеси и пръстена, бабо, и ѝ кажи привидно да се съгласи със сгодяването. Кажи ѝ също, че аз съм тук и ще измисля нещо.

Отишла бабата и тъй като била последна, всички ѝ направили път да мине. Стигнала тя до девойката, подала ѝ чашата и когато тя видяла пръстена, се зарадвала толкова много, че захвърлила чашата с отровата и я счупила. Надигнала девойката чашата на бабата, изпила шербета, а пръстена взела. А бабата успяла да ѝ подшушне:

- Съгласи се, дъще, той е тук и ще дойде.

Всички, които видели, че девойката се радва, също се зарадвали, започнали да се веселят и да пият - и се напили. Заспали кой където бил. Дошъл момъкът, грабнал девойката и побягнал с коня вихрогоня колкото му сили държали. Бързо препуснал конят като вятър, излезли от града и продължили да бягат. Но конят рязко се препънал в нещо, девойката се изхлузила от прегръдките на момък и паднала в една купа сено на сред ливадата. Под сеното се намирал отворът на една пещера, свърталище на разбойници. Момъкът слязъл след девойката и бил заслепен от видяното - в пещерата било струпано огромно богатство от злато, диаманти и други скъпоценни камъни. Бързо напълнил два чувала, измъкнали се оттам и отново препуснали вихром. Пристигнали живи и здрави в царството на принца, а царят и царицата ги посрещнали с огромна радост. И още на следващия ден вдигнали царска сватба. Яли, пили и се веселили - сигурно се веселят и до днес.

